

LAVDI LEKA

MOS
E
KENDO
ATE
KENGE

LAYDI LEKA

MOS E KËNDO ATE KËNGË

MOS E KËNDO ATE KËNGË

- *Ëregime* -

BIBLIOTEKA E SHITËT
GJERKASIT
3-6081

1874

SHTËPIA BTONJËSE «NAIM FRASHËRI»

MOS E KËNDO ATË KËNGE

Smbeti njeri pa u habitur, kur u hap lajmi se Nikua do të martohej.

— Do të jetë ndonjë shaka, — thosh dikush.

Po ai që e kishte lexuar vetë ftesën e dasmës përsëriste pareshtur se ishte e vërtetë. Ai do të martohej të nesërmen ditën e djelë. Dhe fjalët, dyshimet, thash'ethemet s'kishin më kuptim.

— Mor, po unë prisja të fejohej me Elin. Të gjithë flisnin për këtë, — e zgjaste muhabetin ndonjë me nge. — Kurse ai! E pabesueshme...

Ata që e dëgjonin tundnin kokën, buzëqeshnin plot kuptim dhe s'ishin në gjendje të jepnin asnjë shpjegim. Se, vërtetë, para disa muajve, për Nikon tregohej një histori tjetër. Thuhej se ai do të fejohej me të bijën e doktorit, me Elin, që ishte studente. Dhe ja, papritur e pakujtuar, ai i mahniti të gjithë: dërgoi ftesat e martesës, ku si bashkëshorte shënohej Diana Belli, soliste e estradës së qytetit.

U habitën njerëzit, jo se Nikua s'ishte për Dianën (për këtë as që bëhej fjalë), po si ndodhi kështu, fare papritur, kjo martesë për të cilën nuk ishte dhënë asnjë shenjë më parë. Se nuk kish gjë që të mos vihej re në qytetin N. Njerëzit atje ishin në dijeni të të gjitha çështjeve, të të gjitha dashurிகave dhe zënkave të vogla, që ndodhnin. Ata dinin, se me kë kish folur në mëngjes apo në mbrëmje akcili apo

akcila dhe jo të mos merrnin vesh se do mar-
tohej avokati me këngëtares më të mirë. Do
kish ndonjë kleçkë në këtë mes. Ose qenë fjalë
të kota, ose kushedi... Kushedi si ishin rrokulli-
sur punët.

Nikua, që e shihte habinë e të tjerëve, qe-
shej i tëri dhe krekohet me të madhe atë mën-
gjes, ndërsa ndante ftesat. Pse, gjë e vogël ish-
te? Ai do të martohej me Dianën dhe, veç kë-
saj, u kish bërë njerëzve një surprizë aq të pa-
pritur, sa që i kish lënë me gojë hapur.

— Si kështu, mor Niko?

Ai buzëqeshte e tundte dorën.

— Me krushqi e bërë, apo...? — e pyeti një
avokat i thyer në moshë.

— Edhe ashtu dhe ashtu — iu përgjegj ai.
Një tjetri i tha se e kish marrë me dashuri dhe
vetëm disa shokëve të tij ua kish treguar të
vërtetën.

I

Diana Belli ishte një vajzë e qeshur, e shka-
thët e mjaft e hieshme. Disa këtë hieshi të saj e
ngatërronin me fjalën elegancë. Por ky ishte
një gabim, një gabim i vogël. Kjo hieshi nuk
buronte as nga këpucët e larta me taka të
holla, as nga fustanet e prera pas modës; kjo
hieshi vihej re në çdo gjest e në çdo fjalë të
saj, në mënyrën si ecte, si e dëgjonte tjetrin, si
i përgjigjej, apo si buzëqeshte. Në të gjitha
këto kish diçka tërheqëse, diçka të bukur që
ngjallte admirim.

Flokët i kish të zes, kurse sytë të kaltërt.
Ndoshta për këtë shkak asaj i shkante çfarëdo

ngjyrë, i shkonte çfarëdo rrobe që vishte e pa e priste thjeshtë, por me shijë.

Një mbrëmje, ndërsa ajo po kthehej nga estrada e po bëhej gati të hapte portën e madhe të shtëpisë, dikush e thirri në emër.

Ktheu kokën dhe u ndesh me vështrimin e një të panjohuri. Kështu iu duk në fillim. Por kur iu afrua ai dhe i zgjati dorën, ajo mendoi se ky duhej të ish avokat Nikua. Me të sikur shëmbëllente. Ndoshta dhe gabohej, nuk e njohte nga afër; e kish parë shpesh herë trotuareve të bulevardit; i kish bërë përshtypje figura e tij tërheqëse. Dhe vetëm kaq. Më tepër s'ish interesuar për të. Po tashti? Tashti ai qëndronte para saj dhe desh ta pyesë për diçka. Ai, e thirri në emër, i zgjati dorën. Ajo u ndodh para një të papriture. S'dinte si të vepronte. Duhej të tregojë e sjellshme dhe të priste bisedën e tij, apo të largojë pa ja varur fare?

— Çfarë doni? — i tha pa bërë as më të voglën lëvizje.

Ai e tërhoqi me shpejtësi dorën e mbetur pezull, e vështroi vajzën drejt në sy, pastaj hodhi sytë mbi një gur te këmbët e saj e i tha ngadalë:

— Erdha t'ju them se ju dashuroj... Jam gati të martohem me ju. Jam avokat Niko...

Dhe heshti.

Ajo buzëqeshi. U bë gati të ikte, pa iu përgjigjur, por fytyra e hieshme që kishte përpara, sytë plot melankoli e shpresë e ndruan atë vendim.

— Qënkeni shumë i guximshëm... — tha plot naze. — Mu te dera e shtëpisë? Kjo më pëlqen...

— Mund të shkojmë dhe brenda. Unë jam gati t'i them edhe nënës suaj.

— Natën e mirë, avokat Niko! Do të shihemi prapë. — Ajo i zgjati dorën. — Është vonë.

Hapi dorën e rëndë dhe e mbylli me ngadalë. Nuk desh të shkaktonte zhurmë; kish frikë mos zhurma prishte hutimin, melankolinë dhe shpresën që lexoi në sytë e avokatit. Se i pëlqeu ai hutim, i dha gëzim ajo melankoli, ajo shpresë që ndodhej në duart e saj. Që nga pas perdes prej tyli të dhomës së pritjes, ku mbretëronte errësira, ajo e pa atë tek largohej kokëulur, fare ngadalë e pak si i kërrusur. Edhe kjo i pëlqeu pa masë. Ndjeu në vetvete diçka të pakuptueshme.

— Mos vallë trokiti dashuria në portën time të rëndë?

Qëndroi për një kohë te dritarja dhe u mundua të kujtojë se çfarë i kishte rënë në vesh për avokatin.

«Është djalë i pashëm...» Po këtë e dinte edhe vetë. «Është i zgjuar». Ndoshta! Po tjetër çfarë? Çfarë dinte ajo? Vetëm kaq? Jo. U mundua të kujtonte diçka. I dukej sikur dikush i kish folur për të. Por çfarë i kish thënë? Ish e pamundur ta kujtonte, ndaj u largua nga dritarja e vrapoi te nëna që qepte një përparëse të mbesës. E pyeti atë se ç'kish dëgjuar kohët e fundit për avokat Nikon.

— Ai që ka ardhur dy vjet më parë dhe do të fejohet me vajzën e doktorit?

Diana s'e dëgjoji më t'ëmën.

Po pikërisht për këtë i kishin folur edhe asaj ca muaj më parë; i kishin thënë se ai i kish vënë syrin bijës së mjekut dhe priste të

mbaronte studimet... Atëhere si ishte e mundur që ai?..

Ndjeu se zbulimi që bëri s'i erdhi për mirë. Se, fundja, ai dukej djalë që s'kish të sharrë dhe nuk ishte keq... «Sidoqoftë, si do që të jetë, unë as humba, as fitova», u mundua të ngushëllojë veten Diana. Koha do ta tregojë.

Ajo as që e dinte se Nikua kish dy javë të tëra që mendonte vetëm për të e që interesohej për jetën e saj; ajo as që e dinte se ky interes i tij filloi në një mbrëmje, ndërsa ajo këndonte në skenën e estradës, e, pikërisht, kur këndonte këngën «**Mos më kujto, kitarë**». Dhe pastaj kur u mbyll skena e ai doli në rrugë, melodia e kësaj kënge e ndoqi kudo. Ditë me radhë s'mund ta harronte këtë melodi dhe bashkë me të edhe sytë e bukur të Dianës, sy që dukeshin sikur qanin e qeshnin njëherësh, sy gazmorë, të shndritshëm e njëkohësisht të mbuluar nga një mjergull e lehtë loti. Diana që buzëqeshte dhe përshëndeste popullin, që thërriste «bis» i qe dukur si diçka e paarritëshme.

Diana nuk i dinte këto hollësi, ndaj pshe-
rëtiu lehtë, kur iu kujtua përsëri bija e doktorit, Eli. Po...

— Punë e madhe, — tha dhe u shtri në krevatin pranë dritares; mbylli sytë; desh të flinte, të harronte gjithçka.

Të nesërmen e kërkuan në telefon. Ajo dëgjoi një zë të panjohur, një zë që e pyeste si ishte e ç'kishte ndër mend të bënte atë ditë.

— Kush jeni ju?

Dhe si përgjegje dëgjoi:

— Diana, ju s'm'u përgjegjët mbrëmë.

— Më falni, — i tha ajo, — tani jam e zë-

në. Bisedojmë një herë tjetër, — dhe u largua nga telefoni me një buzëqeshje dhe një pshe-rëtimë gazmore. Parandjeu diçka të këndëshme.

Nikua e ndali edhe një herë tjetër në rru-gë, por Diana ishte e paepur. E tregonte veten mjaft mospërfillëse. Vetëm pas një jave i tha ftohët:

— Po deshët, bisedoni me tim më. Unë nuk jam kundër.

Ai sa s'fluturoi atë çast. I shtrëngoi dorën fort, fort, kurse ajo vetëm i buzëqeshi. Qerpi-kët e zes që u pulitën në çast e bënë fytyrën e saj më të bukur.

Nëna e Dianës nuk kundërshtoi. Për më te-për, kërkoi që ai të martohej menjëherë, brënda muajit.

Prandaj u habitën të gjithë. S'u besojnë njerëzve.

II

Edhe vetë Nikua pothuajse nuk e besonte të vërtetën. I dukej si ëndër. Ishte një ëndër me të vërtetë kjo... Diana, te e cila vraponin njerëzit për të dëgjuar një këngë, ishte gruaja e tij!

Por, pak nga pak, e pikërisht si kaluan dy muajt e parë, ai u mësua me këtë të vërtetë. S'i bënte atë përshtypjen e parë, që ajo ishte grua-ja e tij. Gjë që dihej kjo. Dhe, me që dihej, ai nisi të merrej me diçka tjetër. Nisi të shqetëso-hej se si duhej ta mësonte Dianën, që ta bënte jetën e tyre më të bukur, më të lumtur, që ajo të sillte vetëm gaz e buzëqeshje në shtëpinë e porsa-ngritur.

— Kjo varet nga ti, — i tha Diana.

— Më tepër nga ti, Ani! — (kështu e përkëdhelte ai) — unë jam burrë!

— Po pastaj?

— Po si të them... Dhe shtëpia në duart e tua është... Dhe leku... dhe... — Ai heshti për një çast, pastaj shtoi: — sjelljet e mia s'para bien në sy, kurse sjelljet e tua...

Diana ngriti sytë për t'i thënë se e kish kuptuar mirë, po ai vazhdoi.

— Ti e kupton se edhe një fjalë të vetme të dëgjoj për ty, do të më tronditë shumë. Unë e di, ti je e mirë, por ndonjëherë njerëzit flasin, duke u nisur nga disa gjëra të parëndësishme. Kurse unë... Më kupton? Dua që ti të jesh e paprekur edhe nga fjalët e botës.

— E kuptoj, — tha ajo, duke qeshur. — Po s'ke për të dëgjuar asnjë fjalë për Anin tënde!...

Avokati s'e kish zgjatur më muhabetin, veçse, një ditë më vonë, i bëri një vërejtje, ashtu kot, në bisedë e sipër:

— Ani! Ti duhet ta kuptosh vetë. S'është nevoja të ta them unë. Je grua e martuar dhe s'ka lezet të kalosh rrugëve me burra...

Ajo ndërroi në fytyrë.

— Unë? Me ç'burra kalova rrugëve? Je që vete?

— Kur ktheheshe nga puna. Unë të pashë. Dhe s'më erdhi hiç mirë.

Diana qeshi me të madhe.

— Po ti e njeh atë; ti e di që ai është Toli, këngëtar i estradës. Dolëm nga puna në një kohë dhe deri te pastičeria ishim bashkë. Si të ndahesha prej tij? Të gjithë e dinë që jemi në një punë.

— Pavarësisht. Mua s'më intereson. Në punë bisedo, qesh me të, në rrugë me asnjë njeri mos të shoqërohesh. Pse bëhesh naive? Si s'e kupton që mund të flasin? E kam rrugën këtej, thuaj. Pse, s'mund të gjesh ndonjë shkak? S'ka më tashti, si më parë. Mua s'më pëlqen, dhe mbaroi. S'do rrimë t'u mbushim kokën njerëzve. A po jo?

Ani la hekurin mbi tavolinë, tundi me nervozizëm këmishën, që po hekuroste e nuk foli. Vetëm në mbrëmje i tha:

— Nuk e kuptoj, Niko, kur je kaq i bindur, se unë jam grua që nuk bëj marrëzira, pse u trembesh fjalëve të botës!

Avokatit s'i pëlqeu kjo pyetje e Dianës.

— Pse nuk më dëgjon mua? — i thirri me të madhe. — Kë do dëgjosh tjetër, ahere?

— Po deri dje ty të kam dëgjuar? Pse s'thohet asnjë fjalë? — tha ajo me zemërim. — S'kam pasur ndonjë këshillonjës nga pas, jo.

— Prandaj dhe e ke tundur, — ja ktheu ai me përbuzje. — Që gjashtëmbëdhjetë vjeçe...

Diana u skuq dhe u turbullua. Ishte hera e parë që ai i fliste për dashurinë e saj fatkeqe. Iu mbushën sytë me lot, ndërsa Nikua bëri sikur s'pa gjë.

— Nuk e kuptoj, — i tha ngadalë. — Pse s'do të më dëgjosh mua? Kemi për të kaluar një jetë të tërë bashkë dhe, pa qënë të njëjti mendimi.

Ajo dëgjoji në heshtje.

— Ti e kupton, — vazhdoi ai. — Kam shumë frikë se mos dëgjoj gjësendi për ty. Dua të të ruaj nga çdo gjë, Ani. Nga çdo fjalë, kupton?